besparen. Men heeft in Amerika wel eens berekend hoeveel een Synode eigenlijk aan het kerkelijk volk kost per uur. Wellicht doet men dat ook wel eens in Nederland. Kost per uur, aan tijd en geld beide. Dat klinkt wel erg materialistisch. Toch mogen zij die zich zóómaar beroepen op de breedere vergaderingen onzer kerken, wel eens overwegen of ze het zedelijk recht hebben, zooveel te eischen van tijd en geld om hunne zaken te beslechten. Doch daar laten we het nu maar bij.

Eén zaak ter Synode besproken, waarin „Reformatie"-lezers zeker meer belangstellen, en die minder tijd eischte dan protesten, is verbonden aan den naam Johanna Veenstra. In Nederland bekend door haar boek „Een blanke vrouw onder de Kannibalen". Genoemde zuster, uit de Chr. Geref. Kerk afkomstig, arbeidde in Afrika, in Soedan, sedert 1921 onder leiding der z.g.n. Sudan United Mission. Dat is nog steeds het geval met de drie zusters, ook uit dezelfde kerkengroep, die nu het werk van wijlen Mejuffrouw Veenstra voortzetten. Omdat deze arbeidsters uit onzen kring zijn, en er nog steeds kerkelijk toe behooren, en hun onderhoud meestal van ons volk ontvangen, werd de wensch meer dan eens uitgesproken om dat veld officiëel onder de hoede der Chr. Geref. Kerk te stellen. De Synode zag echter den weg hiertoe niet open voor het tegenwoordige, om economische redenen. Wat de toekomst in dezen zal openbaren is niet met zekerheid vast te stellen. Persoonlijk gevoelen wij dat deze zaak mettertijd wel beslag krijgt in harmonie met de genoemde wenschen.

Heel wat discussie greep plaats in verband met een besluit der Synode van 1926 dat de nieuwste herziene Amerikaansche Bijbelvertaling aanbeval voor gemeentelijk gebruik. Omdat die vertaling verzen enz. uitliet die in de Oude vertaling (van Koning Jacobus, 1611) waren gevonden, rees er bezwaar op tegen de gegeven recommandatie die misverstaan werd, alsof „aanbeveling" hetzelfde beteekende als „approbatie" van bovengenoemde Vertaling. De Synode besloot om de in 1926 genomen resolutie te handhaven. In het debat werd meer dan eens geconstateerd, dat de Amerikaansche overzetting veelszins overeenkwam met wat de jongste Bijbelvertalingen in de Nederlandsche taal als de beste lezing beschouwen.

Als gewoonlijk kwam ook weer ter sprake het bestudeeren der Nederlandsche taal, (gewoonlijk „Hollandsch" genoemd), zooals bleek uit eene instructie der classis Wisconsin: „De classis dringt er op aan dat de Hollandsche taal door de theologische studenten meer bestudeerd worde". De „Teekenen der Tijden", nog door en door Nederlandsch, ook al woont de redacteur, de heer J. van Boven, sinds lang in Amerika, schreef in zijn blad:

Er zijn nog groote scharen Nederlanders in dit land welke de Nederlandsche taal in hunne godsdienstoefeningen willen behouden, ook al zijn er onder hen, die een Engelsche preek wel verstaan kunnen. Zij verkiezen hunne moedertaal, met hare klanken en uitdrukkingen, die veel meer de snaren huns harten raken, dan de woorden en klanken eener vreemde aangeleerde taal, ofschoon zij dezelfde beteekenis hebben.

Nu komt het in de latere jaren herhaaldelijk voor, dat er studenten en jonge predikanten op den predikstoel komen, die de schoone Nederlandsche taal niet tot haar recht laten komen. Vele woorden worden verkeerd uitgesproken en men kan bemerken, dat de sprekers niet in staat zijn, om de rechte woordenkeus te doen. Zij zijn gebrekkig in de Nederlandsche taal omdat zij haar niet voldoende geleerd hebben en dit maakt een slechten indruk en bevordert de stichting niet, ook al is men geneigd veel door de vingers te zien.

De meeste leiders in de Chr. Geref. Kerk, ook aan Calvin College, zijn te sterk meegevoerd geworden door het onoordeelkundig drijven naar Amerikanisatie. Dientengevolge is er aan de Nederlandsche taal niet meer die zorg besteed waarop zij om meer dan een reden recht had."

Ook van andere kerkelijke lichamen kwamen voorstellen betreffende de taal der Vaderen.

De Synode besloot er op te wijzen dat de studie der Nederlandsche taal verplichtend gesteld is aan hen die een „pre-Seminary-cursus" nemen aan Calvin College, d.w.z. een cursus speciaal er op berekend om voor predikant te studeeren aan Calvin Seminarie, wier cursus volgt op die van het College.

Verder werd er uitgesproken dat de faculteiten van College en Seminarie beiden haar best doen om de kennis der Nederlandsche taal te bevorderen. Studenten, die een Hollandschen „achtergrond" hebben, van huis uit, worden aangespoord, om de Nederlandsche taal zoo veel als mogelijk is te gebruiken. Dezulken kunnen er nog steeds op voldoende wijze in prediken. Doch het probleem wordt gaandeweg moeilijker in de gevallen waarin die achtergrond ontbreekt. In zulke gevallen moet de taal der Vaderen bestudeerd worden door middel van een in het Engelsch geschreven grammatica. Evenals men andere talen op die wijze bestudeert.

Het zal aan sommige „Reformatie"-lezers wel moeilijk vallen om te beseffen voor welk probleem ons volk in de Vereenigde Staten staat ten opzichte der Nederlandsche taal. Of men het betreurt of niet, het gebruik ervan sterft uit. Eensdeels omdat het leven te druk is, de strijd des levens te zwaar, om er een luxe taal op na te houden. Anderdeels willen wij in Amerika doelbewust er op aansturen geheel en al te assimileeren met het overige deel, of de overige deelen, onzer Amerikaansche natie. Wij willen beslist niet een Nederlandje zijn of blijven in ons land. Wij hebben trouwens, met alle liefde voor het Oude Vaderland, maar één vlag, en dat is die der Sterren en Strepen. Dat assimileeren zal noodwendigerwijze, in verreweg de meeste gevallen, de taal als offer eischen. Juist om bovengenoemde redenen. Ook de Knickerbockers van het Oosten hebben dat offer moeten brengen. Wijlen president Roosevelt kende, gelijk hij ons persoonlijk verzekerde, nog slechts een Hollandsch „nursery rhime", een versje uit de kinderkamer. Omtrent „koetjes in de klaver", enz.

Hoofdzaak is dunkt ons om het goede en waardige van het karakter der Vaderen voort te planten en aan te kweeken. Gelijk het wordt uitgesproken in het laatste vers van „het Lied der Hollandsche Amerikanen":

„One special boon, our Fathers' God,
We crave from Thy right hand;
Make us a blessing more and more
To our beloved land.
Infuse the best of all our past,
The noblest of our traits,
Into the life, into the deed
Of our United States".

En hooger nog, voor ons als Gereformeerde menschen van Nederlandschen oorsprong, staat als levens-ideaal de voortplanting, en kon het zijn de ontwikkeling, van onze Calvinistische beginselen. Daarmede zal het „Reformatie"-publiek het wel eens zijn met schrijver dezes. En velen ervan zullen het ook zeker wel een bewijs achten dat men Nederland en het Gereformeerde leven aldaar nog lang niet vergeten heeft, ook al sterft de taal uit, waar wij meedeelen dat Ds I. van Dellen, die a.s. herfst Nederland wenscht te bezoeken, gedeputeerd werd om onze Chr. Geref. Kerk te vertegenwoordigen op het hooge feest der Gereformeerde Kerken te Ulrum, ter herdenking der Reformatie van 1834. Ook werd deze broeder afgevaardigd om de groeten der Chr. Geref. Kerk in Amerika over te brengen aan gelijknamige Kerk in Nederland, wanneer die in Synode samenkomt in September a.s. Er viel wat debat voor over laatstgenoemde zaak. Omdat de Nederlandsche groep indertijd weigerde om kerkelijke correspondentie met de Amerikaansche Kerk aan te gaan. Omdat die in leer één is met de Geref. Kerken in Nederland, enz. Doch om uit te spreken dat men begeerig was om alles wat Gereformeerd is, allerwege wat dichter bij elkaar te brengen, besloot men Ds van Dellen tóch te autoriseeren om de groeten over te brengen. Edoch, de aanhef van de resolutie erover begon: „Ofschoon wij geen geregelde correspondentie hebben met genoemde Kerk", enz. Of iets van dien aard.

En persoonlijk verblijden wij ons over dezen uitslag. Van de zijde der Ned. Chr. Geref. broeders hebben wij niets dan aangename herinneringen medegenomen naar Amerika — aangename herinneringen voor zoover persoonlijk contact betreft. Wellicht ging het ons als buitenlander gemakkelijker om contact te hebben. Toch hebben wij den indruk dat men in Nederland onder ons volk wel wat te veel staart op kleinere zaken waarin men verschilt, en uit het oog verliest de veel grootere zaken waarover men het toch in den grond ééns is met elkander. Doch — gaat het ons in Amerika ook zoo niet? We kunnen niet alleen van elkaar nog heel wat leeren maar ook met elkaar.

Tenslotte zij nog gemeld in dit artikel, dat de Commissie benoemd om met Nederland en Zuid-Afrika te correspondeeren over een Internationaal Calvinistisch Congres, gecontinueerd werd. Economische oorzaken hadden er toe geleid om de zaak vooralsnog tot correspondentie te beperken. En daar zal het voorloopig wel bij blijven. Want op economisch terrein is er hier nog maar heel weinig verbetering. In Grand Rapids ten minste. Sommigen onzer zijn vervuld met vrees dat Roosevelts „new deal" niet veel meer is dan ijdel geklank. Doch daar zullen we nu en hier niet verder op ingaan.

Dr HENRY BEETS.

Grand Rapids, 25 Juni 1934.

PERSSCHOUW

Over zelfbeproeving.

Ds C. Veenhof schrijft in „Ons Kerkblad" (verschijnende te Sappemeer), iets over mogelijkheid en wijze van zelfonderzoek, in verband met de „verzekerdheid des geloofs". Hij spreekt over 2 Korinthe 13 : 5:

't Eerste wat ons opvalt is, dat hier twee bevelen worden gegeven, die schijnbaar 't zelfde eischen: onderzoekt uzelven, en: beproeft uzelven.

Die twee uitdrukkingen lijken wel veel op elkaar en schijnen wel zoo ongeveer 't zelfde te beteekenen.

Toch is dit niet 't geval.

Paulus gebruikt in die twee bevelen, twee geheel verschillende woorden en onze vertaling heeft het onderscheid tusschen die woorden duidelijk weergegeven, door voor 't eerste woord te zetten: onderzoeken, en voor 't tweede: beproeven.

Laten we iets over 't verschil tusschen die beide woorden zeggen.

Als iemand gaat „onderzoeken" dan is dit 't eigenaardige van het „onderzoek", dat hij van te voren den uitslag van z'n onderzoek niet weet. 't Kan zijn, dat 't onderzochte deugdelijk, echt blijkt te wezen — maar 't tegenovergestelde is ook heel goed mogelijk.

Daarom schrijft Paulus ook: onderzoekt uzelven, of gij in het geloof zijt. 't Kan dus zijn, dat de Korinthiërs na dit „onderzoek" tot de overtuiging komen: wij zijn in 't geloof — maar. 't tegendeel is ook mogelijk, dat n.l. de lezers van dezen brief moeten toegeven dat ze niet in het geloof staan.

De tweede uitdrukking — het tweede bevel — gaat van 'n andere veronderstelling uit. Als iemand er toe overgaat zichzelf of 'n ander te „beproeven", dan is hij van te voren wel zeker dat de uitslag gunstig zal zijn. 't Beproefde zal altijd goed, deugdelijk blijken te zijn.

Juist omdat men weet, dat er wat goeds in was, ging men over tot het „beproeven".

Als 'n zilversmid z'n zilver, of goud gaat „beproeven", dan weet hij van te voren, dat er fijn goud of zilver voor den dag zal komen.

En als de HEERE z'n kinderen gaat „beproeven", dan doet Hij dat juist, omdat Hij weet dat die kinderen echte kinderen zijn en uit de „beproeving" dan ook als echte kinderen te voorschijn zullen komen.

Als Paulus nu beide woorden in deze volgorde gebruikt, dan is 't dus of hij zeggen wil: Gij, Korinthiërs, moet nagaan, of gij in 't geloof zijt, maar dat „onderzoek" mag bij u 'n „beproeving" zijn, de uitslag is voor u van te voren wel zeker.

't Zal duidelijk aan den dag komen, dat 't met u ten aanzien van het geloof in orde is.

Merkwaardig is bovendien, dat Paulus hier van de Korinthiërs vraagt, om na te gaan of zij in het geloof zijn. Wij lezen deze woorden meestal zoo, alsof er stond: onderzoekt uzelven of 't geloof in ú is. Deze laatste uitdrukking lezende, zou men er inderdaad toe kunnen komen in zichzelf te gaan zoeken, maar bij de eerste: of gij in 't geloof zijt is de bedoeling toch zeker een andere.

Paulus spreekt niet van 't geloof in de Korinthiërs, maar van de Korinthiërs in 't geloof! Hij denkt zich dus 't geloof als de wortel waaruit ze leven, de sfeer waarin ze verkeeren, het fundament waarop ze staan, de beheerschende kracht, die 't leven der Korinthiërs naar aard en werking bepaalt.

Dat Paulus nu zóó beveelt, geeft aan 't „onderzoek" 'n gansch andere richting. 't Wordt nu niet 'n snuffelen in zielsdiepten of 'n pogen daartoe, maar 't nagaan van levensrichting, levensdaden, levensverhoudingen en verder alles wat tot 't leven behoort of het beheerscht wordt door 't geloof, dat wil dus zeggen beheerscht door de wil en de wet van onzen God.

* * *

Uit 't bevel tot „beproeving" bleek reeds klaar, dat Paulus ervan overtuigd is, dat 't met 't „zijn in het geloof" bij de Korinthiërs in orde is.

Dit blijkt nog helderder uit de volgende woorden van den tekst, daaruit wordt bovendien duidelijk, dat naar Paulus' vaste weten ook de Korinthiërs zelf ten volle verzekerd zijn van hun staan in het geloof van Jezus Christus.

Immers, Paulus gaat als volgt verder: Of kent gij uzelven niet, dat Jezus Christus in u is? Als we zoo zuiver mogelijk de oorspronkelijke woorden van Paulus willen weergeven, moeten we 't als volgt vertalen: of weet gij soms niet heel zeker, dat Jezus Christus in u is?

Als we deze vraag langzaam overlezen weten we aanstonds, dat Paulus een sterk bevestigend antwoord van de Korinthiërs verwacht. Hij weet zeker, dat de lezers op deze vraag zullen antwoorden: Natuurlijk, Paulus, dat weten we heel goed, we weten heel grondig, dat Christus in ons is!

Dat zoo inderdaad de bedoeling is, blijkt vooral uit de vraag, zooals hij in 't grieksch door Paulus werd neergeschreven. Die vraag is heel duidelijk zóó door Paulus gesteld, dat 'n zeer bevestigend antwoord door hem wordt verwacht.

Paulus leeft dus in de zekerheid, dat de Korinthiërs weten, heel secuur weten, dat Christus in hen is.

* * *

Ten overvloede blijkt dat tenslotte ook nog uit de laatste woorden van dit vers.

Zoo zuiver mogelijk vertaald luiden die: indien gij althans niet ondeugdelijk zijt.

De bedoeling is duidelijk. Door de manier waarop Paulus de voorafgaande vraag stelde, wilde hij eigenlijk zeggen: Gij weet toch heel goed Korinthiërs, dat Jezus Christus in u is. En nu wil hij met 't laatste zinnetje dit zeggen: Gij weet, dat Christus in u is, gij allen, Korinthiërs, behalve natuurlijk indien 't met u niet in orde is, indien gij ondeugdelijk zijt, eigenlijk staat er: indien gij zóó zijt, dat gij 'n proef niet zoudt kunnen doorstaan. Natuurlijk, zegt Paulus, als gij zóó ondeugdelijk zijt, dan weet gij 't niet, dat Christus in u is, want dan is Hij ook niet in u.

* * *

Als we dus zóó den tekst zuiver lezen en op de beteekenis van ieder woord letten, dan blijkt ons:

1o. dat Paulus ervan overtuigd is, dat in de Korinthiërs Jezus Christus is, dat zij staan in 't geloof;

2o. dat Paulus ook stellig gelooft, dat de Korinthiërs er ook zelf vast van verzekerd zijn, dat Christus in hen is en zij op een vraag daaromtrent vrijmoedig zouden antwoorden: Wij weten, dat wij staan in het geloof;